

Λόνοι νέροντος Παΐσιου Ανιοροείτου- Με την

- Γέροντα, πώς μπορεί νά βοηθηθή κανείς, όταν νομίζη ότι πάσχει από κάτι;
- Για νά βοηθηθή, πρέπει νά έχη πνευματικό, νά τού έχη εμπιστοσύνη καί νά τού κάνη υπακοή. Θα πή τόν λογισμό του καί εκείνος θα τού πή: Σ' αυτό μή δίνης σημασία, εκείνο πρόσεξε το κ.λπ. Αν δέν εχη εμπιστοσύνη και δεν υπάκουη, δεν μπορεί να του φύγη ό λογισμός. Ξέρεις τί είναι νά σου ζητουν βοήθεια και νά μην κάνουν τίποτε οί ίδιοι; Ένας νέος πού ζή ακατάστατα, έχει ψυχολογικά προβλήματα και ταλαιπωρείται, άρχεται με κάτι μάτια κατακόκκινα από το τσιγάρο και ζητάει νά τον βοηθήσω. Έχει και μιά ψευτοευλάβεια, ζητάει

νά του δώσω την εικόνα από το τέμπλο, για ευλογία, και μπαίνει μέσα στο Κελλί με το τσιγάρο!

Βρέ, του λέω, τά μάτια σου από το τσιγάρο έγιναν κατακόκκινα σάν τοῦ λυσσασμένου σκυλιού.

Ούτε γέροι δεν καπνίζουν εδώ μέσα. Ἐγώ λιβανίζω εδώ πέρα. Το δικό του αυτός. Ἐρχεται, ζητάει βοήθεια και δέν βγαίνει από τον λογισμό του. Γιατί δεν με κάνεις καλά;, μου λέει. Θέλει

νά γίνη καλά με μαγικό τρόπο, χωρίς ό ίδιος νά κάνη καμμιά προσπάθεια. Ἐσύ δέν είσαι για

θαῦμα, του λέω. Δέν έχεις τίποτε. Πιστεύεις στον λογισμό σου. Αν έκανε υπακοή, θά βοηθιόταν. Ἐχω προσέξει ότι όποιος ακούει, τάκ-τάκ προχωράει και πάει καλά. Και αυτός και οί δικοί του μετά είναι ήσυχoi.

Μιά φορά πήγε ένας ιερεύς σε ένα μοναστήρι και του είπαν νά ψάλη, άλλα εκείνος αρνήθηκε. Γιατί, του λένε, δέν ψάλλεις;. Γιατί ό ψαλμός λέει: “Αί υψώσεις τοῦ Θεού εν τω λαρύγγι αυτών, και ρομφαιαι δίστομοι εν ταίς χερσίν αυτών”. Φοβόταν τήν ρομφαία, αν ύψωνε την φωνή του, και επέμενε ότι ήταν κακό νά ψάλη. Βρέ καλέ μου, βρέ χρυσέ μου, δέν είναι έτσι, του έλεγαν οί άλλοι, τίποτε αυτός, το δικό του. Ἐ, πώς νά συνεννοηθής με έναν τέτοιον άνθρωπο; Τί νά τον κάνης; Ακόμη και αν αυτό πού έλεγε αυτός ήταν σωστό και ό άλλος του έλεγε: όχι, δέν είναι έτσι, έτσι είναι, και έκανε υπακοή στο λάθος του άλλου, πάλι θά έπαιρνε Χάρη, και μάλιστα μεγάλη Χάρη, γιατί ταπεινώθηκε.

Πόσοι βασανίζονται έτσι χρόνια, επειδή πιστεύουν στον λογισμό τους και δεν ακούνε!

Όσα και νά τους πής, όσα και νά τους κάνης, όλα τά παίρνουν ανάποδα. Καί δέν είναι ότι πίστεψε κανείς μιά φορά στον λογισμό του καί το κακό σταμάτησε εκεί, άλλα το κακό αυξάνει.

Καλλιεργείται-καλλιεργείται καί μπορεί νά φθάση στην τρέλλα. Φτιάχνει π.χ. κάποιος ένα σπίτι καί του λένε: Πώς το φτιάχνεις έτσι; Θά πέση καί θά σέ πλάκωση. Επειδή είναι στην αρχή,

άν άκούση, εύκολα μπορεί νά το χαλάση καί νά το διόρθωση. Άν όμως το τελείωση, πώς νά το γκρεμίση μετά; Του λένε: θά σέ πλάκωση, το βλέπει καί αυτός ότι θά πέση, καταλαβαίνει τον κίνδυνο, άλλα σκέφτεται ότι ξοδεύτηκε, έκανε τόσο κόπο για νά το φτιάξη, καί δέν το χαλνάει, καί τελικά πλακώνεται μέσα.

- Αυτός μπορεί νά βοηθηθή;

- Άν θέλη, μπορεί νά βοηθηθή. Όταν όμως τοϋ λές ότι αυτό δέν είναι σωστό καί εκείνος

δικαιολογή τον εαυτό του, πώς νά βοηθηθή; Ας υποθέσουμε, ένας νέος έχει ζάχαρο καί, επειδή

δέν ξέρει πόσο κακό μπορεί νά του κάνη, νομίζει ότι δέν είναι κάτι σοβαρό. Του λέει ό γιατρός:

Το ζάχαρο βλάπτει καί πρέπει νά κάνης δίαιτα. Άν τον άκούση, δέν θά έχη προβλήματα.

Άν όμως λήη: ας έχω ζάχαρο θά τρώω γλυκά, γιατί, όταν τρώω γλυκά, ζεσταίνομαι, μπορώ νά κοιμάμαι χωρίς κουβέρτα, νά μπώ καί μέσ' στο χιόνι, πώς νά συνεννοηθής μαζί του, άφου

επιμένει στο δικό του;

- Γέροντα, είναι φυσιολογικό ένας νέος νά πιστεύη στον λογισμό του;

- Ένας νέος, άν πιστεύη στον λογισμό του, έχει πολύ εγωισμό.

- Πώς θά το καταλάβη;

- Άν λ.χ. θυμηθή μερικά περιστατικά από τήν παιδική του ηλικία πού δείχνουν τί δόση

εγωισμού είχε από μικρός, θά το καταλάβη. Παρατηρούσα δύο παιδάκια. Τό ένα πήρε ένα

μαξιλάρι από αφρολέξ και τό σήκωσε φυσιολογικά. Πήγε και τό άλλο νά τό σήκωση και

έκανε σαν νά σήκωνε ένα σακκί τσιμέντο. Αυτό έχει εγωισμό. Όταν όμως λίγο μεγαλώση και

καταλάβη ότι εκείνη ή ενέργεια του ξεκινούσε από τον εγωισμό και τό πή στην

εξομολόγηση, έρχεται ή Χάρις του Θεοϋ, λυτρώνεται και βοηθιέται. Άλλοίμονο, ό Θεός δέν

είναι άδικος!

- Όταν, Γέροντα, από κάποια πείρα πού έχω, βλέπω περίπου τί εξέλιξη θά έχη μία κατάσταση του εαυτού μου, σ' αυτό υπάρχει αυτοπεποίθηση;

- Νά μη βγάζης συμπεράσματα μόνη σου. Ο Απόστολος Πέτρος, όταν τον κάλεσε ό Χριστός,

περπάτησε επάνω στο νερό. Μόλις όμως του είπε ο λογισμός του ότι θά βουλιάξει,
βούλιαξε. Και ο Χριστός τον άφησε. Άφου λές ότι θά βουλιάξης, βούλιαξε.
Και βλέπεις, ο ταπεινός, καί θαύματα νά κάνη, πάλι δέν πιστεύει στον λογισμό του.
Ήταν στην Ιορδανία ένας πολύ απλός παπάς πού έκανε θαύματα. Διάβαζε ανθρώπους και
ζώα πού είχαν κάποια αρρώστια και γίνονταν καλά. Πήγαιναν καί Μουσουλμάνοι σ' αυτόν,
όταν έπασχαν από κάτι, και τους θεράπευε. Αυτός, πριν λειτουργήση, έπαιρνε ένα ρόφημα
μέ λίγο παξιμάδι καί μετά όλη την ημέρα δέν έτρωγε τίποτε. Κάποτε έμαθε ο Πατριάρχης
ότι τρώει πριν από την Θεία Λειτουργία καί τον κάλεσε στό Πατριαρχείο. Πήγε εκείνος, χωρίς νά
ξέρη γιατί τον ζητάνε. Όσοι νά τον φωνάξη ο Πατριάρχης, περίμενε μαζί μέ άλλους σέ μιά
αίθουσα. Εξω έκανε πολλή ζέστη είχαν κλειστά τά παντζούρια καί από μιά τρυπούλα περνούσε
μιά ακτίνα. Αυτός νόμισε ότι είναι σχοινί. Επειδή είχε ιδρώσει, βγάζει τό ράσο του καί τό κρε-
μάει πάνω στην ακτίνα. Όταν τό είδαν οι άλλοι πού καθονταν εκεί στην αίθουσα, τα έχασαν.
Πάνε και λένε στον Πατριάρχη: Ό παπάς πού κολατσιίζει πριν από την Θεία Λειτουργία κρέμασε
το ράσο του πάνω σε μια ακτίνα!. Τον κάλεσε μέσα ο Πατριάρχης καί άρχισε νά τον ρωτάη: Τί
κάνεις; Πώς πάς; Κάθε πότε λειτουργείς; Πώς ετοιμάζεσαι για την Θεία Λειτουργία;. Νά, λέει,
διαβάζω την ακολουθία του ορθου, κάνω και μερικές μετάνοιες και ύστερα φτιάχνω ένα
ρόφημα, κολατσιίζω λίγο, καί έπειτα λειτουργώ. Γιατί το κάνεις αυτό;, τον ρωτάει ο
Πατριάρχης. Αμα φάω λιγάκι πριν από την Θεία Λειτουργία, λέει εκείνος, όταν κάνω
κατάλυση, πάει ο Χριστός επάνω. Ένώ, αν φάω μετά την Θεία Λειτουργία, πάει ο Χριστός
από κάτω! Με καλό λογισμό το έκανε! Του λέει τότε ο Πατριάρχης: Όχι, δεν είναι σωστό
αυτό. Πρώτα νά κάνης κατάλυση, καί έπειτα νά τρως λίγο. Έβαλε μετάνοια καί το

δέχθηκε.

Θέλω νά πώ, παρόλο πού είχε φθάσει σε τέτοια κατάσταση, νά κάνη θαύματα, το δέχθηκε άπλα δέν είχε δικό του θέλημα. Ένώ, αν πίστευε στον λογισμό του, μπορούσε νά πη:

Έγώ διαβάζω ανθρώπους καί ζώα άρρωστα καί γίνονται καλά, κάνω θαύματα τί μου λέει

αυτός; Έτσι πού τό σκέφτομαι, είναι πιο καλά, γιατί αλλιώς πάει τό φαγητό πάνω από τον

Χριστό.

Έχω καταλάβει ότι ή υπακοή πολύ βοηθάει. Καί λίγο μυαλό νά εχη κανείς, άν κάνη υπακοή,

γίνεται φιλόσοφος. Είτε έξυπνος είτε κουτός είτε υγιής είτε άρρωστος πνευματικά ή σωματικά είναι κανείς καί βασανίζεται από λογισμούς, άν κάνη υπακοή, ελευθερώνεται. Λύτρωση είναι ή

υπακοή.

Ο μεγαλύτερος εγωιστής είναι αυτός πού ακολουθεί τους λογισμούς του καί δεν

ρωτάει κανέναν αύτοκαταστρέφεται. Μπορεί κάποιος να είναι έξυπνος, τετραπέρατος,

αλλά, αν έχη θέλημα, αυτοπεποίθηση και φιλαυτία, βασανίζεται συνέχεια.

Μπερδεύεται

άσχημα και του δημιουργούνται προβλήματα. Για νά βρή τον δρόμο του, πρέπει νά άνοιξη

την καρδιά του σέ κάποιον πνευματικό και νά ζητήση ταπεινά την βοήθεια του. Μερικοί

όμως αντί νά πάνε στον πνευματικό, πάνε στον ψυχίατρο. Αν ό ψυχίατρος είναι πιστός, θά

τους σύνδεση με κάποιον πνευματικό. Αν όχι, θά τους δώση μόνο χάπια. Μόνον όμως τά

χάπια δέν λύνουν το πρόβλημα. Χρειάζονται και πνευματική βοήθεια, για νά μπορέσουν νά

το αντιμετωπίσουν σωστά και νά καλύτερέψη ή κατάσταση τους, και νά μήν ταλαιπωρούνται.

Πηγή: geron-paisios.blogspot.gr